

'Trucker' Klaas v.d. Veen schrijft boek

Een groot deel van zijn leven was de cabine van de vrachtauto zijn 'thuis'. Veertig jaar tussen de wielen. In binnen- en buitenland. Onderwijl zag hij ook nog tijd om zijn gezin tevreden te houden. Dat gelukte wonderbaarlijks, Zelfs zo goed dat zijn beide zoons nu ook in de transportsector werken. Daarbij vond hij nog tijd om met de regelmaat van de klok in de bres te springen voor zijn collega-chauffeurs. Streefde naar en bepleitte betere werkomstandigheden voor hen, wilde dat er voor de 'ridders van de weg' een cao kwam. Na veertig jaar is hij achter het stuur vandaan gestapt als een tevreden mens. De werkomstandigheden in het – (inter)nationale – wegvervoer zijn inmiddels sterk verbeterd. De cao is er gekomen. Wat kan een 'trucker' als Klaas van der Veen uit Zuidhorn, die altijd op de barricaden stond, zich nog meer wensen?

Klaas van der Veen (voorgond) met zijn steun en toeverlaat Herman Stok, die hem van advies diende bij het schrijven van het boek.

© JAN WILLEM VAN VLIET

Tch nog iets; er ontbrak nog een boek van zijn hand. Waarin hij het leven van de beroepschauffeur beschrijft. Het is een beroepsgroep, stelt hij vast, waarover nooit veel op papier is gezet. Er bestaat voor zover hij weer nog een boek waarin het werk van de vrachtwagenchauffeur wordt beschreven. "Maar daarmee houdt het op." Het is, zegt Klaas van der Veen, een boek geworden over allerlei aspecten in zijn leven. Zijn werk in relatie tot zijn gezin, zijn baan in combinatie met zijn vakbondswerk en over avonturen die hij onderweg beleefde. "Elke chauffeur kan er over

meepraten, want iedereen heeft zi zijn avonturen onderweg." Hij geeft het boek in eigen beheer uit, nam daarmee een financieel risico, "maar als je vooraf de belangstelling registreert valt dat ook wel weer mee." Driehonderd exemplaren laat hij drukken, een kleine tweehonderd heeft hij inmiddels van verkocht. En Klaas van der Veen heeft er alle vertrouwen in dat dit aantal nog zal stijgen.

In zijn boek '40 jaar vrachtwagenchauffeur' gaat hij drama's die hem overkwamen niet uit de weg. Zo staat hem nog als de dag van gisteren voor ogen hoe hem eens ergens

in Noord-Groningen een dramatisch ongeval overkwam, waarbij een kind om het leven kwam en een ander zwaar gewond raakte. Daar heeft hij bij tijd en wijle nog last van. "Ik ben door de rechter vrijgesproken van schuld. Dat is op zich natuurlijk een hele opluchting. Maar toch blijf je het gevoel houden dat je toch voor het leven veroordeeld bent. Op allerlei momenten word je er toch aan herinnerd. Zo reed ik eens door het dorp waar het ongeval dat ik noemde plaatsvond. Ik zag toen -alsof het zo moest zijn - de vader van het meisje. Ik stopte om even met hem te praten. Maar ik kreeg

de kans niet eens. Hij zei tegen mij: 'Met jou praat ik niet, want je hebt mijn dochter doodgereden.' Natuurlijk snap ik zo'n reactie wel; die ouders blijven het hun leven lang er vinden dat ze bij het ongeval een dochter verloren. Maar zo'n opmerking doet je toch pijn. Want het ongeval overkwam ook mij. Als het ik het had kunnen voorkomen had ik het uiteraard gedaan."

Het was voor het eerst dat Van der Veen zich aan een boek waagde. Terugkijkend stelt hij vast dat hij echt niet heeft geweten waar hij aan begon. "Het was een klus die veel groter was dan ik dacht. Wat

een werk. Ik heb er ongeveer een jaar over gedaan om het boek afgerond te krijgen." Gaandeweg kreeg hij bijstand van Herman Stok uit Zuidhorn, die hem van nuttige adviezen voorzag en het boek redigeerde.

Van der Veen denkt dat hij in de loop der jaren zo'n vijf miljoen kilometers tussen de wielen heeft doorgebracht. Hij bracht vrachten naar landen in het Oostblok, was vaak in Frankrijk of Italië te vinden, maar hij reed met evenveel plezier door Nederland. Zijn boek schreef hij vooral voor zijn collega's. En voor de mensen die hen een warm hart toedragen.

Nick Al 31-1-2023